

Staten gennem en Aarrække ydet Tilskud til konsultatorisk Virksomhed, og man tør sige, at de Beløb, der her er anvendte af de landøkonomiske Foreninger efter Princippet Hjælp til Selvhjælp, har gjort overordentlig megen Nytte. Det maa derfor siges at være ganske naturligt, at man nu ønsker at udstrække dette Princip til ogsaa at gælde Skovbruget. At mange Ejere af Smaaskove har lidt vanskeligt ved at skaffe brugelig Medhjælp, brugelig Vejledning til Planlæggelse og Gennemførelse af Skovarbejder, er der ingen Tvivl om. Der til kommer, at mange af vore ældre Smaaskove ejes af flere Lodsejere, hvorfor fælles Planlæggelse og Gennemførelse af Afvanding, af Vejanlæg og af Skovenes Om drift vil være af stor økonomisk Betydning. Udnyttelsen af det her forelagte Lovforslag kræver en Sammenslutning. Er først en saadan Sammenslutning sket, melder Løsningen af en Række Spørgsmaal sig af sig selv, naar man raader over den sagkyndige Medhjælp, en Række Spørgsmaal, som man kan forudsætte ikke vil finde deres Løsning under de foreliggende Forhold. For en bedre Udvikling af Smaaskovsplantningen tillægger jeg Lovforslaget stor Betydning. Jeg kunde ønske, at man vilde gaa videre i sine Bestræbelser for at støtte Oprettelsen af Smaaskove, hvor det drejer sig om nyttig Plantning og ny Beplantning af ellers uproduktive Arealer. Jeg tør ikke stille Forslag om, at man ændrer det foreliggende Lovforslag i den nævnte Retning, men jeg vil henstille til den ærede Landbrugsminister, som jo desværre ikke er til Stede, at have sin Opmærksomhed henvendt derpaa.

Uden i øvrigt at komme ind paa en nærmere Omtale af det Plantningsarbejde, der er udført de sidste Aartier, navnlig i Jylland, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger, som det forekommer mig har en naturlig Forbindelse med Lovforslaget. Skovarealets Forøgelse i Jylland falder navnlig paa Tilplantningen af store, sammenhængende Hedestrækninger, og disse store Plantager ligger ofte langt fra Jernbane, Vejforholdene er ofte i høj Grad slette, og naar det Tidspunkt kommer, da Skovarealerne skal gennemhugges, melder Vanskelighederne sig. Disse Egne er tyndt befolkede, og Oplandets Forbrug af de

mindre værdifulde Skoveffekter, som ikke taaler nogen lang Fragt, er kun lille. Jeg skal illustrere dette med et Eksempel. Tænk man sig i det ene Tilfælde en samlet Plantage paa 1000 Tdr. Land, i det andet Tilfælde 10 Smaaplantninger paa hver 100 Tdr. Land, fordelte over et større Omraade, er den større Nytte af, og jeg tør ogsaa sige Glæde over de 10 Smaaplantninger i Sammenligning med den store Plantage saa iøjnefaldende, at det neppe behøver at paavises nærmere. Der ligger omkring i Jyllands Sandjordsegne navnlig, paa mange Steder ogsaa paa de gode Egne, Smaaarealer paa fra nogle faa Tønder Land og opefter, som burde tilplantes. Tilplantningen af disse Arealer er efter mit Skøn det nærmeste Krav. Hvad man nu fra Statens Side evner at yde til Støtte af Plantning, bør først og fremmest ydes til Tilplantning af disse Arealer.

Hvad Lovforslagets Enkeltheder angaar, kan jeg nøjes med at udtale min Tilfredshed med de Ændringer, der er foretagne i det andet høje Ting; det forekommer mig, at det er ret betydelige Forbedringer af Lovforslaget. Der er kun et Spørgsmaal, jeg kunde ønske at rette til den højtærede Landbrugsminister, og nu maa jeg rette det til den højtærede Minister, der talte paa Landbrugsministerens Vegne. I Lovforslagets § 2, hvor der er Tale om Betingelserne for Tilskud, kræves til sidst, „at de enkelte Medlemmers under Tilsyn værende skovbevoksede Arealer ikke overstiger 50 ha“. Efter Ordlyden vil der intet være til Hinder for, at et Medlem kan have et større Areal end 50 ha, men der maa kun være 50 ha under Tilsyn. Af den højtærede Ministers Udtalelse for et Øjeblik siden maatte man, forekommer det mig, faa en lidt anden Opfattelse, men efter Betingelsens Ordlyd her i Lovforslaget er der ingen Tvivl om, at en Mand godt kan eje mere end 50 ha, men kun de 50 ha kan komme ind under Tilsynet. Naar jeg er kommet lidt i Tvivl om, hvad Meningen er — det var jeg ogsaa, inden jeg hørte den højtærede Minister tale om Spørgsmaalet her — skyldes det den Omstændighed, at Folketingets Udvalg i sin Betænkning skriver: „Udvalget undlader ikke at gøre opmærksom paa, at der formentlig intet kan